

Arrest

nr. 80 065 van 24 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 september 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 15 december 2009 een eerste asielaanvraag in België in. Op 29 augustus 2011 is het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire status van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 65 803.

1.2. Op 16 september 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 28 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“ WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16.09.2011

Overwegende dat betrokkene op 15.12.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 06.04.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat op 31.08.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 16.09.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zijn originele identiteitskaart voorlegt die zijn moeder hem per post opgestuurd zou hebben dit jaar. Overwegende dat het CGVS niet twijfelde aan de identiteit van de betrokkene. Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene een kopie van een FIR dd.01.01.2009 en kopie van een warrent of arrest dd. 11.01.2011 voorlegt die hij in september 2011 per mail ontvangen zou hebben via zijn advocaat in Pakistan. Overwegende dat bovenstaande kopies (FIR en warrent of arrest) niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij zijn best zal doen om de nodige originele documenten te laten opsturen door zijn advocaat. Overwegende dat de loutere bewering dat betrokkene zal proberen de originele documenten op te laten sturen bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn moeder vernomen heeft dat men naar hem vraagt aan de telefoon en dat zijn moeder daarbij met de dood zou bedreigd worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn moeder vernomen heeft dat hun huis vorige week beschoten zou zijn geweest (de ramen waren stuk), maar dat iedereen ongedeerd zou gebleven zijn. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker roept het volgende middel in:

“Schending van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat verwerende partij meent, in hoofdorde, dat de bijgebrachte stukken van verzoekende partij geen authentieke stukken zijn; dat de herkomst van deze stukken niet kan worden nagegaan; dat de belofte van verzoekende partij tot het bijbrengen van bewijs authenticiteit geenszins wordt geloofd; ondergeschikt: dat de aanslag op het ouderlijk huis van verzoekende partij jongstleden en de bedreigingen aan het adres van de moeder van verzoekende partij als niet geloofwaardig worden afgedaan.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en zijn beslissing stoelt op een correcte feitenvinding; Dat de verwerende partij als zorgvuldig handelende overheid zich moet buigen over alle elementen van het dossier; Dat de overheid zijn beslissing slechts neemt na een behoorlijk afweging van alle ter zake dienende gegevens en belangen.

En terwijl op grond van het materieel motiveringsbeginsel elke administratieve rechtsbandeling moet steunen op juiste feitelijke en rechtens aanvaardbare motieven, die in redelijkheid de bestreden beslissing kunnen schragen.

En terwijl het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat de overheid bij het nemen van een bestuurshandeling, redelijk oordeelt. Dat het redelijkheidsbeginsel een kennelijke wanverhouding tussen de bestreden beslissing en de feiten waarop zij is gebaseerd, sanctioneert.

b. Toelichting van het middel

Verzoekende partij heeft tijdens zijn tweede asielaanvraag bewijzen voorgelegd, zijnde een FIR en een arrest/warrant. (stuk 2)

Verzoekende partij heeft ook verklaard dat hij deze bewijsstukken heeft verkregen via mail in de maand september. Verzoekende partij brengt in haar stuk 3 een printscreen bij van het "postvak in" bij zijn "YAHOO!mail". Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekende partij d.d. 15 september 2011 en d.d. 20 september 2011 de desbetreffende bewijsstukken heeft ontvangen van een persoon met als omschrijving: "jin_OO7 jin_007". Het bewijs dat verzoekende partij deze stukken wel degelijk uit Pakistan heeft gekregen, staat onomstotelijk vast.

Daarnaast verklaarde verzoekende partij dat zijn ouderlijk huis kortelings geleden het doelwit was van een aanslag. Bij deze aanslag sneuvelden al het glas in de vensters. Daarnaast wordt de moeder van verzoekende partij met de dood bedreigd. Verwerende partij verwijt verzoekende partij dat hij geen bewijs bijbrengt van deze aanslag of bedreigingen.

Verzoekende partij heeft getracht deze bewijzen te verzamelen, maar is hierin echter niet geslaagd. Het feit dat zijn moeder wordt bedreigd kan verzoekende partij onmogelijk aantonen.

c. Besluit

In hoofde van verzoekende partij bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De bijgebrachte bewijzen staven het relaas van verzoekende partij. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk en schenden de hierboven vernoemde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

C. Aanvullende stukken

Verzoekende partij verwijst naar zijn uiteenzetting hierboven. Verzoekende partij poogt bewijsstukken te bemachtigen en houdt zich het recht voor om deze desgevallend nog neer te leggen in de loop van de procedure."

2.2 Het behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de commissaris-generaal om in eerste aanleg de asielaanvragen te behandelen en om deze eventueel om motieven opgesomd in artikel 52, na een onderzoek van het dossier in zijn geheel, af te wijzen. De dienst Vreemdelingenzaken is hiertoe niet bevoegd. Hieruit volgt dat een schending van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48 en volgende van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3 De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en in artikel 62 van de vreemdelingenwet opgenomen bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Tevens wordt voor elk gegeven dat werd aangebracht uiteengezet waarom het geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.4 Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100*).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen aanbracht: "*mijn originele IK (...) Mijn moeder heeft dit per post opgestuurd ergens in 2011*"; een "*FIR (kopie)*" en een "*Warrant of Arrest (kopie)*" die hij bekam "*Via email van mijn advocaat in Pakistan, ontvangen in september 2011*". Verder verklaarde verzoeker "*Af en toe heb ik contact met mijn moeder via telefoon, ze zegt dat ze veel telefoons krijgt met dreigementen. Ze vragen dan naar mij en dreigen ermee haar te vermoorden. Vorige week zou ons huis, volgens mijn moeder ,ook beschoten zijn, de ramen waren stuk maar ze bleef ongedeerd.*"

In het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker Pakistan te zijn ontvlucht omdat hij er gevisieerd werd omwille van zijn activiteiten voor de "PML-Q". De asielaanvraag werd afgewezen omdat "*(i) hij sinds 1 februari 2008 geen activiteiten meer uitvoerde voor de PML-Q en het bevreemdend is dat de politie hem zou zoeken in augustus 2008 en dat hij in mei 2009 nog steeds problemen zou hebben gekend, terwijl zijn politiek profiel dermate laag is, verzoeker legt geen relevante documenten voor die zijn band met de PML-Q bevestigen (ii) het feit dat verzoeker pas in december 2009 het land verliet, de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging relativeert en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst en dat hij zich niet elders in zijn land zou kunnen vestigen (iii) incoherenties en vaagheden in zijn relaas de asielaanvraag ondermijnen, meer bepaald inzake de datum van zijn vlucht en het ogenblik waarop hij naar de tandarts ging (iv) verzoeker geen paspoort wil of kan voorleggen en zijn verklaringen over zijn reisdocument ongeloofwaardig zijn, wat doet vermoeden dat hij onder zijn eigen paspoort heeft gereisd en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van aard zijn deze appreciatie om te buigen.*"

Met betrekking tot de identiteitskaart die verzoeker neerlegde stelt de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet twijfelde aan verzoekers identiteit, en dit stuk dan ook geen ander licht kan werpen op verzoekers asielmotieven.

De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker slechts fotokopieën neerlegt van een FIR en van een "Warrant of arrest", zodat deze stukken niet op een adequate manier beoordeeld kunnen worden. Het verzoekschrift gaat niet in op deze vaststellingen doch argumenteert enkel dat verzoeker de nieuwe documenten niet eerder kon neerleggen omdat hij ze pas "*heeft verkregen via mail in de maand september*", en ter adstructie wijst op zijn "*postvak in*" van zijn email. De Raad ziet echter de relevantie niet in van dit onderdeel van verzoekers betoog nu verzoeker in de bestreden beslissing echter geenszins verweten wordt deze stukken niet eerder te hebben neergelegd. De Raad stelt dan ook vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat deze stukken geen ernstige aanwijzing kunnen vormen van een gegronde vrees of een reëel risico, temeer nu zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor vreemdelingenbetwistingen reeds hadden geconcludeerd dat de feiten waarop deze stukken steunen, ongeloofwaardig zijn.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker verder verweten zijn verklaringen dat zijn moeder bedreigd wordt en zijn huis aangevallen werd, evenmin te staven, wat verzoeker erkent in het verzoekschrift.

Derhalve blijft ook het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekers blote beweringen bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd, eveneens overeind.

Aldus stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onredelijk geoordeeld heeft dat uit de nieuwe stukken en verzoekers toelichtingen geen ernstige aanwijzingen kunnen blijken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad merkt echter op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissingen.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De Raad stelt vast, na de voorafgaande bespreking en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

2.7. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395) met name deze toegevoegd aan het schrijven van verzoeker van 26 oktober 2011.

2.8. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK